

ה"ת 43173/05/17 - אפי פרי נגד מדינת ישראל - משטרת חדרה

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 43173-05-17 פרי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מבקש אפי פרי ע"י ב"כ עוה"ד נירה שגב
נגד מדינת ישראל - משטרת חדרה
משיבה מדינת ישראל - משטרת חדרה

החלטה

בפני בקשה להחזרת תפוס.

ביום 15.5.17, בעקבות קריאה ממוסך "ואדי ערה" שבכפר ערערה בדבר הימצאות "מטען קטן חשוד" ברכב, תפסה המשיבה מכשיר איתור GPS (**להלן: "מכשיר ה-GPS"**) שהיה מוצמד לרכב מסוג טויוטה מ.ר. 92-675-74 אשר הובא אל אותו מוסך לטיפול (**להלן: "הרכב"**).

הבקשה ונימוקיה

המבקש, העותר להחזרת מכשיר ה-GPS, טוען כי מכשיר זה נרכש על ידו והוצמד לרכב שנרכש בכספו, רשום על שם אשתו שעמה הוא נתון בהליכי גירושין ונמצא בשימושה, לאחר שזו ביטלה את מכשיר ה"איתור" שהיה מותקן באותו הרכב קודם לכן. לטענתו, הוא "**נאלץ לשים מכשיר פרטי שלו שכן הוא מחויב כלפי הבנק**" וכי "**במידה והרכב ייגנב, חברת הביטוח לא תשלם עבורו את תגמולי הביטוח**". המבקש טוען כי למשיבה לא היתה עילה כלשהי לתפיסת המכשיר שלא שימש לביצוע עבירה כלשהי ואשר דרוש לו לשימושי המסחריים והפרטיים ולהמשך ניהול אורח חייו באופן תקין.

עמדת המשיבה

בתגובתה הכתובה לבקשה הודיעה המשיבה כי בשלב זה אין היא יכולה להסכים להשבת מכשיר

ה-GPS המהווה חלק מחומר החקירה שנאסף במסגרת פל"א 208981-17, עתיד לשמש כראיה שהבדיקות לגביה טרם הסתיימו ונתפס בהתאם להוראות פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט-1969, המאפשרות את המשך החזקתו בשלב זה למשך 6 חודשים כל עוד לא הוגש כתב אישום.

במהלך הדיון בעל-פה, חזרו ב"כ הצדדים על טיעוניהם ועמדותיהם. ב"כ המבקש הוסיפה וצינה כי מאז שהוגשה הבקשה זומן המבקש על ידי המשיבה לחקירה, אישר כי מדובר במכשיר השייך לו, הסביר את הסיבות להצמדתו לרכב ותמך את גרסתו במסמכי הביטוח והתשלומים בעד הרכב עצמו. ב"כ המשיבה טען כי הראיות המצויות בתיק החקירה מצביעות על כך שמדובר במכשיר ששימש לביצוע עבירה, כי המשיבה רשאית להמשיך ולהחזיק בו מכאן כלל "הראיה הטובה ביותר" וכי המשך תפיסתו נחוץ גם על מנת להבטיח את אפשרות חילוטו בבוא העת.

אין חולק על כך שנכון למועד הגשת הבקשה והדיון בה, טרם הוגש כנגד המבקש כתב אישום על בסיס חומר החקירה שמכשיר ה-GPS מהווה חלק ממנו.

דין והכרעה

חקירת הארועים נשוא התיק הנדון החלה ביום 15.5.17, דהיינו לפני כשלושה שבועות, בעקבות תלונותיהם של עיסא מאלק **(להלן: "המתלונן")** ואשת המבקשהגב' עינת פרי **(להלן: "המתלוננת")** בדבר איומים, הטרדות ועיקובים מצדו, בין השאר באמצעות המכשיר נשוא הבקשה. המתלונן טוען כי המבקש איים ומאיים עליו שיפגע בו וברכשו אם לא יפטר את אשתו מהעבודה ואילו המתלוננת טוענת כי הוא עוקב אחריה, מציק לה ומטריד אותה וכי אין זו הפעם הראשונה שבה הוא מצמיד לרכב שבו היא משתמשת, מכשיר GPS כדוגמת זה שנתפס הפעם. המבקש מכחיש את החשדות המיוחסים לו וטוען כי **"המתלונן הלך עם אשתו"**, כי הרכב נרכש על ידו ביבוא אישי, נרשם על שם אשתו, **"שולם מזמן, אך עשו עליו הלוואה עוד פעם והוא משועבד לחשבון הבנק שלו"**. המבקש אישר בחקירתו כי במהלך החודשיים האחרונים היתה זו המתלוננת שנשאה בתשלומי הביטוח והוצאות הרכב (בעקבות הליכי הגירושין בהם הם נתונים) וטען כי מכשיר ה-GPS הוצמד אליו על ידו עוד קודם לכן, לאחר שבחודש נובמבר 2016 ביטלה המתלוננת את מכשיר האיתוראן שהיה מותקן בו בהתאם לדרישות חברת הביטוח המבטחת את הרכב. דא עקא, שבתשובתו לשאלה בדבר מטרת התקנת מכשיר ה-GPS דווקא, העלה המבקש טענות שאינן מתיישבות עם אלה העומדות בבסיס בקשתו הנוכחית ואמר: **"זה מכשיר שאני שם לכל רכב שאני מוכר, יש לי מגרש מכוניות, כל רכב שאני מוכר בתשלומים אני שם GPS..."** וכן: **"כדי להגן על הרכוש שלי..."**. המבקש ציין כי **"הפוליסה לא מבטחת את הרכב מאז נותק האיתוראן"** והוסיף: **"התקנתי אותו עוד כשהיה ביטוח לאוטו, זה לא בשביל הביטוח, זה בשבילי שאני אדע אם גונבים אותו איפה הוא נמצא..."**. לשאלה האם עשה כן במטרה לעקוב אחר המתלוננת השיב המבקש בשלילה ואמר: **"לא היה ולא נברא, זה כדי לדעת במקרה של גניבה איפה הרכב נמצא..."** היא יודעת שכל רכב שאני מוכר בתשלומים מורכב לו GPS".

במצב דברים זה ומאחר שעיון בתיק מלמד על כך שהחקירה בו טרם נסתיימה, דעתי היא כי טרם הגיעה העת - אם בכלל, להעתר לבקשה להחזרת המכשיר למבקש.

סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) קובע כי:

"(א) רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי

לביצועה".

על פי סעיף 39 לאותה פקודה:

"על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

אכן, לא אחת נקבע כי כאשר תפיסת נכסים נעשית על מנת להבטיח אפשרות לחלט את החפץ, יש טעם בקביעת תנאי כספי המקיים מתאם עם ערכו הכלכלי של הנכס. כך למשל, בבש"פ 6529/10 **דודו מגידש נ' מדינת ישראל** בו נקבע כי:

"בבוחנו את האפשרות להוציא צו זמני, שומה על בית המשפט לבחור באמצעי שלצד הגשמתו את התכלית שלשמו ננקט, פגיעתו הקניינית בבעל הרכוש מינימאלית והוא מאזן ככל שניתן בין האינטרס הציבורי שבהבטחת החילוט לאינטרס הפרט בקניינו".

עם זאת, שבשלב זה שבו החקירה טרם הסתיימה וטענות הצדדים - לרבות ובעיקר אלה הנוגעות למועד ולנסיבות בהן הוצמד המכשיר אל הרכב, עדיין נבדקות, אני סבורה כי יש לאפשר למשיבה להשלים את החקירה. בבוא העת ניתן יהיה לשוב ולבחון את אפשרות חלופת התפיסה כאמור.

סוף דבר ובשלב זה - הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח את העתק ההחלטה לב"כ הצדדים בפקס (תיק החקירה יימצא בלשכתי ויוחזר למשיבה באמצעות פקיד העזר ו'או העוזרת המשפטית בבית המשפט).

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ז, 08 יוני 2017, בהעדר הצדדים.